

**Weichbild magdeburski w układzie śląsko-małopolskim.****Wersja sandomierska**

Rękopis Biblioteki Kórnickiej, sygn. 801 (Kodeks Działyńskich I), k. 137v–139r

Odczyt: Maciej Mikula

Prolog

[k. 137v] Incipit prologus super libris iuris municipalis.

In nomine |domini amen <sup>a</sup>| Patris et Filii et Spiritus Sancti. Amen. Primo dicit de summa Trinitate et fide, et hoc opus locatum est supra fundamentum, de quo dicit Apostolus: et fundamentum aliud nemo ponere potest id, quod positum est, quod est Christus. Ubi enim Christus fundamentum non est, ibi nullius boni operis potest esse edificium ad invocacionem summe et individue Trinitatis. Exemplum laudabile me conpellit et ratio violenta, quia hoc a maioribus factum esse dinoscitur, quod a minoribus sit completum. Et mos retinendus est fidelissime vetustatis, licet enim non exemplis, sed legibus est iudicandum, verumptamen exemplum potest aliquis sequi maxime, ubi recte factum aliquod intuetur. Ad probandum, siquidem quod in quolibet principio a gloria Trinitatis debeat auxilium peti, sola ratio sufficere potest, cuiuslibet enim rei potissima pars est principium, et ex hiis, que inordinate inchoata sunt, non potest ordinaliter agi. Quod per se patet, qualiter bene et laudabiliter omnia geruntur, si principium fuerit decens et amabile Deo, et vix est, ut bono peragantur exitu, que malo inchoata sunt inicio. Quibus omnibus luce clarius apparet, quod filius laudabilis a bono dependet principio [k. 138r] et tamquam suo maiori subiacet et maioribus maius vertitur et ibi caucius est agendum. Ipsa est enim benedicta Trinitas, in cuius nomine et consilio omnis actus progreditur. Sic enim ad omnipotentis Dei auxilium debemus oculos erigere, ut non in armis sciencie vel elloquencie iaculis confidere valeamus, sed omnem spem, omnem propositum erigamus ad providenciam Trinitatis, ipsa enim laborantibus aurem apperit et inclinat: Apprehendite etenim disciplinam et sapienciam, nequando irascatur dominus et pereatis de via iusta [Ps 2, 12]. Nos sermo propheticus exhortat, felix exhortacio, dulce consilium; qui enim apprehendit sapienciam, Christum, ut verum, fateor, apprehendit. Ipse enim est sapiencia, iusticia, veritas, fortitudo, sancitas. Et qui ignorat sapienciam et Scripturas, Christum ignorare scripture testimonio perhibetur. Christus etenim Dei virtus est sapiencia, ignorancia autem Scripturarum ignominia est Christi iuxta apostolicum. Apprehendit siquidem sapienciam, qui insipenciam procul pellit, egressus enim unius alterius operatur ingressum. Cum renunciatur improbitati, nascitur virtus. Qui enim sapienciam non apprehendit, improperabitur ei a Domino, et ideo sacerdocio non fungetur et in tenebris ignorancie latitans, mentis oculis excecatus iusticiam invenire non poterit. Sine qua, et si ceterarum virtutum in ipso fulgeant radii, pro nihilo reputantur, ipsa est enim, que inter ceteras virtutes [k. 138v] perfectissima dicitur, que iura omnibus distribuit et ex causa iusticia appellatur, ut legitur in auctoritatibus, ut omnes |1 <sup>b</sup>| obediant iudicio. Hec est enim illa virtus laudabilis, que diffinizione

nobili diffinitur. Iusticia ergo est constans et perpetua voluntas, ius suum cuique tribuens, que concupiscencie conatus sua virtute comprimit ac de [s] desiderat refrenare, ut in prohemio decretalium. Cum igitur subiectum libri presentis nullum sit aliud ponere preter ius et iusticiam et felix liber cui tam nobile famulatur subiectum, et felix, inter cuius verba liber iste tamquam mirre  $\vdash e^b \vdash$  fasciculus poterit commorari. Merito igitur, qui opus tantum aggreditur, ut librum signatum septem sigillis apperiat, summe Trinitatis auxilium expetet et imploret. Ego siquidem inter ceteros lectores minimum me reputans et ignorancie mee tenebras non ignorans, excusare me deberem, cum propheta dicente: ·A,·a,·a· Domine Deus, ecce nescio loqui, qui puer ego sum [Jr 1,6], quoniam altus est puteus sapientie, et non est cum quo hauriam, quemadmodum mulier Chananea, cum de Dei omnipotentis, qui aquam vivam distribuit et largitur, confisus misericordia opus presens aggredior spem gerens firmissimam, quod de fonte gratarum suarum ad siccitatem meam rivulum derivando, de pane sue consolacionis, ne in via deficiam, buccelam michi porrigat. Ne igitur prolixitas, que frequenter parit fastidium, sermonem protrahat in inensum, sed attendens, quam omne artificium per exercitium recipit incrementum, non in armis scientie vel elloquentie iaculis confisus, [k. 139r] sed omnem spem, omnem propositum referens ad omnipotentis Dei legis consilium, que est omnium vera salus. Sed quoniam scriptum est, ut nemo alciorem locum in scolis teneat, nisi cui laborum assiduitas et studiorum prolixitas suffragatur. Ego fundo principium super lapidem angularem, qui est Christus Ihesus, Alpha et O[mega], principium et finis etc.

<sup>a</sup> podkropkowane w sensie skreślenia; <sup>b</sup> skreślone przez autora podstawy

[hasła: prolog]